J.D. Pennington

Clubul Othello

Traducere din limba engleză și note de
Alexandra Fusoi

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Anda Brînduşă

Design copertă și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PENNINGTON, J.D.
Clubul Othello / J.D. Pennington ; trad. din lb. engleză de Alexandra Fusoi. - Bucureşti : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3328-4
I. Fusoi, Alexandra (trad.)
821.111

Titlul original: The Othello Club
Autor: J.D. Pennington

Copyright © J.D. Pennington 2025

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3328-4

Gelosului să nu-i răspunzi așa,
El nu-i gelos că are vreun temei,
Gelos e pentru că-i gelos. E-un monstru
Născut și zămislit din sine însuși.[1]

WILLIAM SHAKESPEARE, *OTHELLO*

[1] William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 6, trad. Ion Vinea, Editura Univers, București, 1987, Actul III, scena 4, pag. 326.

Pentru mama și tata. Mi-e dor de tine, tată!

N-o uit pe Louise, evident! Harta mea, busola mea
și Steaua mea Polară.

1. Emily

2 mai

N-ar fi trebuit să pățească nimeni nimic. Aici trăgea linia. Fără violență. Juraseră toți. Dar unul dintre ei încălcase legământul și trasase linia cu sânge.

Emily stă cocoțată pe un fotoliu de piele, unul dintre cele șase așezate într-un cerc ritualic, și încearcă să-și recalibreze gândurile care au luat-o razna. Amorțită de bâzâiala lui Malcolm, terapeutul lor de grup, cercetează chipurile celor cinci complici ai ei. Caută semne de vinovăție sau de remușcare, dar își dă seama, cu o luciditate înfricoșătoare, cât de puține știe despre ei. Dacă divorțul a învățat-o ceva, e că nu poți să ai încredere în nimeni. Nici măcar în oamenii pe care-i iubești. Mai ales în oamenii pe care-i iubești. Ca să nu mai vorbim de niște străini, cum sunt aceștia.

Simte cum o străbate teama, care aduce cu ea un nou val de greață. Se luptă cu nevoia de a vomita. Sau, mai degrabă, icnește, pentru că tot conținutul stomacului fusese evacuat în urma șocului provocat de titlul ăla odios de ziar. După ce căutase detaliile online, Emily jurase să

nu se mai întoarcă la cabala asta toxică. Toate instinctele din ea urlau să fugă. Să sune la poliție și să pună capăt nebuniei ăsteia aberante. Și totuși, uite-o aici, constrânsă să-l descopere pe criminalul dintre ei. Singurul lucru de care e sigură e că unul dintre ei se face vinovat de această atrocitate.

Sau, îi trece prin cap lui Emily, poate că toți sunt vinovați.

2. Rosa

25 mai

— Dragostea e brutală…

Mă întind în față, sprijinindu-mi coatele pe masa de interogatoriu.

— Credeți-mă, știu bine. În 15 ani de când sunt detectiv, am asistat la toate actele de cruzime posibile. Dar nimic nu se compară cu barbaria crimelor comise în numele dragostei. Mai ales când patologia ei se transformă în ură.

Aleg una dintre fotografiile de la locul crimei întinse pe masă și o flutur în fața suspectei ca pe o carte de tarot macabră. Privirea ei de smarald rămâne fixată în ochii mei. Emily Hunter are 33 de ani, dar o alură de adolescentă. Are 1,80 și e mai înaltă decât mine cu zece centimetri. Ai putea crede că tocmai a coborât grațios de pe un podium de modă, dacă nu ții cont de umerii lați de înotătoare.

— De ce nu te uiți la poze, Emily?

Îmi păstrez tonul agreabil, ca s-o relaxez pe suspectă și să scot la lumină motivele ascunse.

— Tu de ce crezi?

Cu un calm demn de Kasparov, Emily nu lasă să se vadă niciunul.

— Vinovăție?

— Nu în sensul pe care-l insinuezi, inspectore. Nu sunt responsabilă pentru chestia aia.

— Și cine crezi că e responsabil, Emily? rupe vraja detectivul-sergent Sean Nicholls.

Aproape uitasem că e aici și colegul meu chel. Noroc cu parfumul de cedru din mustața cocoțată deasupra zâmbetului lui liniștitor.

Emily își îndreaptă fasciculul hipnotizant asupra lui.

— V-am spus tot ce știu, domnule detectiv Nicholls.

Spre deosebire de suspectă, eu pot citi expresia lui Nicholls ca pe un roman de doi bani. E ca un adolescent fermecat care intervievează o starletă pentru fițuica școlii.

— Emily, mai e cazul să-ți aduc aminte că oameni nevinovați sunt morți, uciși cu brutalitate?

Emily își încleștează maxilarul. Un indiciu de furie. Declanșat de ceva ce am spus eu. *Uciși cu brutalitate?* Nu, *nevinovați* e cuvântul care a stârnit-o.

— Nu consideri că erau nevinovați, nu-i așa, Emily?

— E vreunul dintre noi nevinovat?

— Crezi că au căpătat ce meritau, nu-i așa, Emily?

— Sigur că nu.

— Și ce ai simțit când au căpătat ce li se cuvenea?

— Ești detectiv sau psihiatru?

— Un detectiv bun e câte puțin din fiecare.

— Știi ce se spune despre ăia care le știu pe toate?

Îmi ascund iritarea cu un zâmbet. Din dosarul ei, știu că Emily a absolvit printre primii psihologia la Cambridge. Spre deosebire de mine, care am fost în a

doua treime din an la University of London. Pentru prima dată după multă vreme, mă simt surclasată.

— N-avem timp de jocuri, domnișoară Hunter.

Renunț la familiaritatea prenumelui și întind un deget percutant spre fotografiile șocante.

— Nu vrei să te uiți la dovezi pentru că tu ești responsabilă, Emily.

Ochii pestriți ai lui Emily se îndepărtează de imaginile grotești, trădând prima scânteie de emoție.

— N-am nimic de-a face cu asta.

— Așa spui tu, Emily.

Mă aplec mai aproape, simțind mirosul sângelui.

— Dar, chiar și potrivit versiunii tale îndoielnice asupra evenimentelor, tot porți și tu o responsabilitate.

— N-ar fi trebuit să fie nimeni rănit.

În glas i se strecoară un tremur.

— Și totuși au fost răniți, nu-i așa, Emily? Și aș spune că „rănit" e un eufemism incredibil de benign pentru a descrie o crimă.

Simt cum se reface echilibrul de putere.

Emily își îndreaptă privirea spre galeria foto sângeroasă, iar umerii ei zvelți tremură pe sub salopeta subțire a secției de poliție.

— De ce nu ne spui ce s-a întâmplat în realitate, Emily?

Își înăbușă cu mâna un suspin.

— A… totul a scăpat de sub control.

— Când a scăpat de sub control, Emily?

O lacrimă se prelinge pe pometele ei reliefat, căzând pe fotografia lucioasă a unui cadavru carbonizat, întins pe o masă de autopsie din inox. Ars dincolo de orice posibilitate de recunoaștere a sexului sau vârstei, cadavrul o

privește cu orbitele calcinate, iar dinții ca fildeșul sclipesc într-un rictus căscat, încremenit într-un urlet tăcut.

Emily trage aer în piept, căutându-și cuvintele.

— De unde să încep?

3. Emily

Cu un an și jumătate înainte

Emily i-a întins taximetristului un teanc de bancnote și a ieșit împleticit în lumina chioară a felinarelor, urcând nesigură treptele căsuței din Chelsea. Asurzită de protestele șoferului care considera că i-a dat prea mulți bani, a apăsat așa de tare pe sonerie, încât i s-a rupt unghia. Un alt detaliu pierdut în rătăcirea ei emoțională. Ca și pantalonii de trening și tricoul cu care s-a îmbrăcat într-o stare de buimăcie, fără să țină cont de temperatura negativă sau că era trecut de miezul nopții. Timpul nu mai avea nicio noimă, nici gravitatea, dragostea, loialitatea, încrederea sau orice alt concept pe care-l prețuia. Tot ce conta era să vadă singura persoană care i-ar fi putut alina nefericirea. Cea mai bună prietenă și totodată partenera ei de afaceri, Charlotte.

Înăuntru s-a aprins lumina, după care s-a auzit pârâitul interfonului.

— Cine e?

Emily a recunoscut vocea lu Bryony, sora mai mică a lui Charlotte.

— Sunt Emily.

S-a înfiorat în tăcerea care a urmat, simțind mușcătura frigului.

— Bryony, deschide naibii ușa!

S-a auzit un bâzâit și ușa s-a deschis, iar Emily s-a năpustit în holul comun.

— Emily?

Fața porcină a lui Bryony s-a ițit peste balustrada cromată din capul scărilor, mormăind că e târziu, în timp ce Emily a atacat treptele.

— Emily, e ceva în neregulă?

Emily s-a strâmbat auzind eufemismul.

— Am avut și seri mai bune.

A trecut greoi pe lângă sora lui Charlotte, care păzea intrarea, și a pășit în spațiul deschis al apartamentului.

— Unde-i Lottie?

— Sus, doarme. O chem eu.

Bryony și-a strâns halatul pe lângă silueta masivă.

— Scuze că am dat buzna așa… Dar am nevoie de Charlotte.

S-a prăbușit pe canapea, în timp ce Bryony a pornit spre treptele din sticlă și oțel, cu LED-uri încastrate.

Emily a aruncat o privire în oglinda imensă de deasupra șemineului, șocată de propria reflexie. Pantalonii de trening lălâi, părul adunat într-o coadă strânsă, nici urmă de machiaj, ochii roșii și umflați de plâns. Și-a îndreptat privirea spre bucătăria albă strălucitoare, plină de cutii de mâncare la pachet, recipiente de înghețată și sticle de vin. O idee a naibii de bună, și-a zis, ridicându-se de pe canapea.

A scos din frigider un chardonnay deschis, a tras dopul cu dinții și a dat pe gât din sticlă.

— Em, ce s-a-ntâmplat? a întrebat Charlotte în timp ce cobora scara, legându-și cordonul halatului de mătase în jurul rotunjimilor ei tip Monroe.

— Dan are o aventură, a răspuns Emily.

Charlotte a mijit ochii, ca și cum ar fi auzit de prea multe ori refrenul ăsta.

— Em, am mai discutat despre asta.

— Nu, nu înțelegi, Lottie. Călătoria lui la New York e o minciună nenorocită.

— De unde știi?

Consternarea se lupta cu botoxul pe chipul lui Charlotte.

— Și-a uitat pașaportul, la naiba!

Charlotte a închis ochii.

— OK, Em, n-arată bine, dar nici nu e o dovadă empirică.

— Și atunci care ar fi dovada? Urme de ruj pe sculă?

Emily a mai luat o dușcă din sticlă, iar vinul i s-a prelins pe bărbie.

— Nu vrei un pahar?

Charlotte a scos un pahar de vin curat din mașina de spălat vase.

— E în regulă din sticlă.

Charlotte și-a turnat apă și a dus-o pe Emily pe canapea.

— Haide, să te așezi înainte să cazi din picioare. Dar cum i-ai găsit pașaportul?

Lui Emily i s-a părut că întrebarea avea un ton critic.

— Făceam planuri de vacanță… Doamne, ce proastă mă simt acum!

Și-a șters lacrimile din ochi.

— Pe coasta Amalfi, știi, unde m-a cerut Dan de nevastă. Mă gândeam că am putea să ne reînnoim jurămintele

la Ravello, la biserica aia frumoasă despre care ți-am povestit…

Charlotte a strâns-o de mână.

— Ah, Em, ce idee minunată!

— Așa mă gândeam și eu, până am verificat dacă am pașaportul valabil și acolo, lângă al meu, în nenorocitul ăla de sertar, era și al lui Dan. Cu tot vorbitul în șoaptă la telefon, cu toate mesajele, cu schimbatul parolei, mă acuză că sunt paranoică.

— E în regulă, Em.

Charlotte și-a pus paharul pe măsuța de cafea, și-a desfăcut brațele și a tras-o pe Emily lângă ea.

— Știu că acum n-arată bine, dar dimineață, după ce dormi puțin, o să vezi lucrurile altfel.

I-a dat părul deoparte de pe față.

— Uite ce e, Em, îl știu pe Dan de când îl știi și tu și nu e genul care să te înșele — eu ar trebui să știu, că am avut de-a face cu destui de-ăștia.

— Și chitanțele de la cardurile de credit? Florile. Apartamentul la hotel… Și nu oriunde, la Savoy…

Emily se abținea să nu plângă.

— Pun pariu că florile erau pentru maică-sa, iar hotelul trebuie să fi fost ceva de serviciu.

— Cum? E blogger de turism acum? Și în ziua aia a zis că e la New York, să se vadă cu agentul lui.

— Unii dintre clienții lui sunt hoteluri, nu?

— Da, dar de ce să stea acolo fără mine? Și nici măcar să nu spună nimic?

— Uite ce-i, Em…

Charlotte s-a uitat la ceasul de la mână.

— Știi că te iubesc, și o spun în cel mai bun sens… Dar, cu tot ce vi s-a întâmplat în ultimul an, cu fertilizarea

in vitro și toate cele, poate că a avut nevoie de o pauză. Probabil că e o stratagemă, ca să iasă la băut în weekend cu Chris. Știi cum sunt ăștia doi, niște copii prea mari care îmbătrânesc.

Cuvintele lui Charlotte au ajuns cumva la Emily. În ciuda salariului cu șapte cifre de la bancă, a unei soții care îl suportă de multă vreme și a celor trei copii, Chris, cel mai bun prieten al lui Dan, n-a depășit niciodată stadiul hedonismului studențesc. Încă de la Cambridge, el și Dan aveau tendința să dispară în cruciade băiețești.

— Uneori toți avem nevoie să apăsăm butonul de pauză. Poate că asta face Dan și, de fapt, Em, cred că ar trebui să faci și tu la fel.

— Să iau o pauză de la Dan?

Emily s-a ridicat îngrozită.

— Nu. De la muncă. Ia-ți câteva săptămâni libere. Nu mai ești în apele tale de ceva vreme.

— Știu, a spus Emily și și-a lăsat capul în jos. Îmi pare rău.

Charlotte i-a ridicat bărbia cu un deget cu manichiură impecabilă.

— Hei, n-ai de ce să te scuzi. Ai trecut prin multe și nimeni nu știe mai bine ca mine, Em. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, dar, în clipa asta, ai nevoie să te ocupi de tine. Știi că putem să ne descurcăm.

— Știu.

De pe umerii lui Emily s-a ridicat o greutate.

— Și eu mă gândeam la același lucru și ăsta e motivul pentru care voiam vacanța aia…

A închis ochii, simțind împunsătura amintirii.

— Em, dacă stai să analizezi excesiv totul, o să vezi lucruri care nu există.

— Parcă ai fi Dan. Zici că mi se năzare mie.

— Dacă-ți spun mai mulți același lucru…

Charlotte a lăsat cuvintele în aer, s-a ridicat și a confiscat sticla de chardonnay.

— Ce zici de o cafea?

— OK.

Emily a dat din cap, prea obosită să se opună.

— Poți să rămâi aici peste noapte, dar stă Bryony în camera de oaspeți.

Charlotte a pus o capsulă în cafetiera Nespresso.

— Și, apropo de asta, tu zici că ai probleme cu bărbații. Dar asta o să te facă să râzi…

Emily n-o asculta, încă gândindu-se la cât de plauzibilă e explicația lui Charlotte.

— Tu chiar crezi că e cu Chris?

— Categoric.

Charlotte a rupt o punguță de zahăr brun, în timp ce Emily și-a smuls telefonul din buzunarul pantalonilor de trening.

— Hai să vedem.

Charlotte s-a întors cu cafeaua lui Emily, cu ochii măriți.

— Em, pe cine suni? Pe Chris? a întrebat ea alarmată.

— Nu, pe Dan.

Emily și-a lipit telefonul de ureche. Dinspre canapea s-a auzit o sonerie, înăbușită, dar clară. Privirile li s-au îndreptat spre pernele de catifea de unde se auzea melodia. Emily a strecurat mâna între ele și a scos un iPhone banal, cu excepția faptului că pe ecran pâlpâiau numele și numărul ei.

Telefonul lui Dan.